

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **E. S.,** zastoupen JUDr. Ivo Hešíkem, advokátem, se sídlem Lepařova 8, Opava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 4. 2012, č. j. 18 Ad 2/2012 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti shora uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2011, č. j. X1, o námitkách podaných proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 8. 2011, č. j. X, jímž byl žalobci odňat invalidní důchod od 22. 9. 2011 podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) a § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Opava ze dne 20. 7. 2011 žalobce již není invalidní. O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ze žaloby podané ke krajskému soudu vyplývalo, že stěžovatel namítal, že Okresní správě sociálního zabezpečení Opava nebyla zaslána všechna zdravotní dokumentace, konkrétně zpráva týkající se neuropatie – poškození nervů, a měl za to, že v jeho případě mělo být hodnocení poklesu pracovní

schopnosti v rozmezí 30 % - 40 %, což podle jeho názoru posudková komise ve svém posudku ze dne 20. 7. 2011 takto nehodnotila.

Krajský soud vyšel z toho, že žalovaná rozhodnutím o námitkách ze dne 7. 11. 2011, č. j. X1, rozhodla, že námitky proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 3. 8. 2011, č. j. X, se zamítají a rozhodnutí o odnětí invalidního důchodu se potvrzuje. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z vypracovaného posudku o invaliditě ze dne 27. 9. 2011 a 14. 10. 2011, podle kterého míra poklesu pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla u žalobce určena ve výši pouze 20 %, a to podle kapitoly XIII, oddílu E, položky 1b přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), a zvýšením podle ust. § 3 odst. 2 citované vyhlášky o dalších 10 % byla stanovena 30 %. Invalidita podle uvedeného posudku zanikla dne 20. 7. 2011. Na základě tohoto posudkového hodnocení bylo vydáno rozhodnutí žalované ze dne 3. 8. 2011, č. j. X, kterým byl žalobci invalidní důchod od 22. 9. 2011 odňat. Na základě podaných námitek žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 11. 2011, č. j. X1, zamítla námitky žalobce a potvrdila své rozhodnutí ze dne 3. 8. 2011, č. j. X.

Krajský soud v rámci dokazování nechal opětovně posoudit zdravotní stav stěžovatele a ve věci byl vypracován posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, pracoviště Ostrava. Posudek byl vypracován dne 9. 3. 2012 posudkovou komisí za účasti odborného lékaře – neurologa a posudková komise hodnotila zdravotní stav na základě lékařských nálezů v posudkové dokumentaci, v dokumentaci k námitkovému řízení a vyžádala si zdravotní dokumentaci ošetřující praktické lékařky MUDr. D. R. Stěžovatel byl jednání komise přítomen a orientačně přešetřen. Lékařské nálezy, které posudková komise zhodnotila, ve svém posudku uvedla a citovala z nich objektivní závěry příslušných odborných lékařů, a na základě nich učinila posudkové zhodnocení. Jako rozhodující zdravotní postižení uvedla posudková komise chronický bolestivý syndrom bederní páteře, stav po opakované operaci dolní bederní páteře, naposledy v říjnu 2010 dekompresní a stabilizační operace L4/4, při generativních změnách na páteři, s přetrvávající dysfunkcí dolní bederní páteře a kořenovou iritací L5 vlevo, s EMG známkami chronické neuropatie L4-S1 bez známek čerstvé radikulopatie. U stěžovatele nejsou přítomny parézy, svalové atrofie, poruchy svěračů, chůzi má rytmickou, svede chůzi po patách i špičkách. Uvedené funkční postižení pak posudková komise hodnotila nanejvýš jako středně závažné. Ostatní zdravotní postižení, tj. přetlaková choroba, žilní městky bércové, stav po operaci varixů LDK a artroskopii levého kolene, stav po přeléčené formě kožní boreliósy, lipomatosa, stav po operaci tříselné kýly nezvyšují dále pokles pracovního potencionálu stěžovatele. Pokles pracovní schopnosti hodnotila Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, pracoviště Ostrava, podle kapitoly XIII, oddílu E, položky 1c přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, s tím, že nejsou splněna kritéria pro hodnocení podle položky 1d uvedeného předpisu. Posudková komise zvolila dolní hrabici procentního rozpětí uvedené položky jednak pro klinicky méně závažný nález a pro možnost využití získané kvalifikace stěžovatele, případně rekvalifikace. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti posudková komise stanovila 30 %. Posudková komise dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí posuzovaný nebyl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o

důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 306/2008 Sb., neboť nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %.

Krajský soud dospěl k závěru, že skutkový stav, tedy zdravotní stav stěžovatele byl správně zjištěn a také v souladu s právními předpisy náležitě posouzen. Posudková komise na základě zdravotní dokumentace hodnotila zdravotní stav stěžovatele na základě popisu zdravotního stavu a závěrů vyšetření provedených odbornými lékaři v lékařských nálezech uvedených a citovaných v posudku. Jednotlivá zdravotní postižení byla zhodnocena podle těchto lékařských nálezů z hlediska funkčního. Krajský soud neměl důvod pochybovat o objektivnosti posouzení zdravotního stavu stěžovatele a závěrech, které byly v posudku ze dne 9. 3. 2012 uvedeny a hodnotil ho jako úplný a přesvědčivý důkaz. Krajský soud se tedy s posudkem posudkové komise a jeho závěry ztotožnil. Nebylo tedy prokázáno, že zdravotní stav stěžovatele by odpovídal plné invaliditě či částečné invaliditě podle zákona o důchodovém pojištění. Provedeným dokazováním byl zjištěn stejný skutkový stav, jaký vzal za základ svého rozhodnutí správní orgán, krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), zamítl.

II. Kasační stížnost

Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností ze dne 2. 5. 2012. Stěžovatel nesouhlasí s rozhodnutím krajského soudu a se závěry uvedenými v rozsudku napadeného kasační stížností. Poukazuje na kontrolní vyšetření z 29. 9. 2011 MUDr. M. B., který sám poukazuje na to, že „nelze t. č. jednoznačně vyloučit sekvestr". Této poznámce příslušná posudková komise nevěnovala podle stěžovatele pozornost a neosvětlila, zda jednoznačně lze či nelze vyloučit sekvestr, když význam tohoto pojmu není stěžovateli znám. Stěžovatel podotýká, že absolvoval dvě operace L páteře jak je uvedeno ve zprávě Slezské nemocnice v Opavě z 13. 11. 2011 MUDr. M. K. Dále podotýká, že má přetrvávající potíže krční a hrudní páteře, a i k tomu stavu komise řádně nepřihlédla a v převážné většině se zabývala podle názoru stěžovatele pouze nálezem na bederní páteři po její opakované operaci.

Kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu považuje stěžovatel za nezákonný pro nesprávné posouzení otázky v předcházejícím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to z důvodu neobjektivního posouzení zdravotního stavu. Dále stěžovatel uplatňuje důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a namítá vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, je v rozporu s podklady ve spisech uvedených, což podle mínění stěžovatele mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí krajského soudu. Z obsahu podání pak lze dovodit, že stěžovatel uplatňuje důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé Stěžovatel má za to, že měl být vydán nový posudek nezávislou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR mimo Moravskoslezský kraj, a to posudkovou komisí v Českých Budějovicích. Stěžovatel proto navrhuje zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje výslovně stížnostní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle obsahu podání se stěžovatel dovolává důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 písm. b), tedy vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, je v rozporu s podklady ve spisech uvedených, což podle mínění stěžovatele mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí krajského soudu. Dále podle obsahu podání se stěžovatel dovolává důvodu obsaženého § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Neúplné a nepřesvědčivé posouzení zdravotního stavu se v řízení o dávkách důchodového pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem považuje podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, publikovaný pod číslem 511/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dostupný na www.nssoud.cz) za jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud nejprve odkazuje na svou předcházející judikaturu, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 3 Ads 55/2011 - 109, dostupný na www.nssoud.cz, ze kterého se podává: *Správní rozhodnutí žalované o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudek uvedené posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna.* Dále Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 81/2009 - 46 ze dne 30. 11. 2009, dostupný na www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, že *při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se vychází ze zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření, nikoliv ze subjektivních pocitů a stesků žalobce.*

V projednávané věci stěžovatel nepolemizuje v kasační stížnosti se závěry posudku Posudkové komise Ministerstva práce o sociálních věcí ČR, pracoviště Ostrava, ze dne 9. 3.

2012, který byl proveden jako určující důkaz v řízení před krajským soudem, a jehož opis byl stěžovateli řádně zaslán před nařízeným jednáním. Stěžovatel pouze uvádí subjektivní hodnocení nejenom svých zdravotních potíží, ale i hodnocení posudkové komise s tím, že měl být vydán nový posudek nezávislou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí mimo Moravskoslezský kraj, a to posudkovou komisí v Českých Budějovicích. Nejvyšší správní soud odkazuje na svou předcházející judikaturu, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003 - 35, dostupný na www.nssoud.cz, ze kterého se podává: *Ministerstvo práce a sociálních věcí posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). Sama skutečnost, že posudková komise je orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí, není důvodem k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů; ta má být garantována složením posudkových komisí předepsaným § 3 odst. 1 prováděcí vyhlášky č. 182/1991 Sb., podle níž jsou členy posudkových komisí nejen posudkoví lékaři a tajemníci z řad pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí, ale i odborní lékaři jednotlivých klinických oborů, tedy osoby odlišné od pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí.*

V projednávané věci posudek Posudkové komise provedený v řízení před krajským soudem nevzbuzuje pochybnosti o své úplnosti s správnosti. V provedeném posudku se Posudková komise MPSV ČR, pracoviště Ostrava, vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, i s těmi, které stěžovatel namítal, a své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Z posudku je zřejmé, že zdravotní stav stěžovatele byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím. V posudku je uvedeno, že zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu. Posudek též obsahuje určení procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti určenou v souladu s příslušnými právními předpisy s přihlédnutím také k ostatním zdravotním postižením stěžovatele. Námitka stěžovatele týkající se požadavku na vypracování nového posudku není důvodná, neboť nebylo namítnuto konkrétní pochybení posudkové komise při vypracování posudku a není důvod, aby zdravotní stav stěžovatele byl znovu posuzován.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že poznámce vyplývající z kontrolního vyšetření z 29. 9. 2011 MUDr. M. B., který sám poukazuje na to, že „nelze t. č. jednoznačně vyloučit sekvestr“, nevěnovala posudková komise pozornost a neosvětlila, zda jednoznačně lze či nelze vyloučit sekvestr, když význam tohoto pojmu není stěžovateli znám, Nejvyšší správní soud uzavírá i vzhledem k výše uvedenému, že posudková komise má zjistit pokles míry pracovní činnosti k datu vydání napadeného žalobou napadeného rozhodnutí žalované a není její povinností se vyjadřovat ke každé lékařské zprávě.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná a zamítl ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo

na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení podle zákona (srov. ust. § 60 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu